Да ти изповядамъ, тиха Марице
като та гледамъ и си премислямъ
какъ ти отъ край си та и до днесъ
и до безкрайностьта все пакъ новаси
туй и ще бъдешь тиха безмълвна
хладна студена за толкозъ много
спомени чудни що си видѣла
(и запознала) що криешь въ себе
не се смущавашь, не се вълнувашь
но все еднакво течешь, минувашь.
какъ си широко води разляла,
лъщишь, Марице, като огледало
звѣзди и мѣсецъ, само небето
тебе зачитатъ въ тебъ се оглеждатъ
и тихо само пищниятъ хладенъ
вѣтрецъ повява да набръчкава
стройното, гладко, ледено чело
или на небето непостоянно
сегизъ тогизъ се издигне, вдигнисе
облаче (черно) малко да си лудува
(начасъ) леко приповдигне, сянка възвраща
на тебе тъмна и та зализа
образъ най вѣренъ дукъ на природата
но ти еднакво течешь отличашь
и пакъ си тиха и пакъ блестяща
що азъ горкина спомени що страва
но сега тъжкость страна що страна
часътъ последенъ вече настава
и до свършенье малко остана...
Кажи Марице ~~ще ли поглъщешь~~ кажи сестрице
ще ли погълнешь
ти радостьта ми
ще ли покриешь да горестьта ми
ще погасишь ли та силна жажда
за отмъщенье що жде въ мене
. . . .
Немой земята, нито небето
но сякжо бне, търсоти сърцето
не спи душата, жадна за мщенье
ясниятъ мѣсецъ гледа отгоре
и равнодушенъ нищо не дума
хладна Марица бѣше печална
тече полека и шумне жално
(нищо не мене, дай ми се чини)
тя совсемъ идила, жалостьта не знае
и не обича що страдаемося [?]
около нея, далечъ отъ нея.
ни ~~[illegible]~~ нищо тропнича [illegible] пораяна.